

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

L. K., nar.,
státní příslušnost: X,
bytem v ČR:,
zastoupena Organizací na pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-670/ZA-ZA11-VL13-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Namítá porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je potřebný vzhledem k okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále byl podle ní porušen § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, § 14 zákona o azylu, § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný v odůvodnění nedostatečně uvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden.
3. V doplnění žaloby žalobkyně namítá shodně s žalobou porušení výše uvedených ustanovení jednotlivých právních předpisů. Dále namítá porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) s odkazem na to, že realizuje v ČR svůj soukromý a rodinný život.
4. Podle žalobkyně rozhodnutí žalovaného obsahuje vady spočívající v nedostatečném posouzení skutečného nebezpečí vážné újmy, které mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Rozhodnutí podle žalobkyně není dostatečně odůvodněno, zejména pokud jde o posouzení skutečného nebezpečí vážné újmy a posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Z rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil, poukazuje pouze na výčet informačních zdrojů, avšak nevypořádal se s tím, zda je vnitřní přesídlení žalobkyně možné. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobkyně má možnost tento institut využít. Zároveň uvedl, že boje se soustřeďují do tzv. linie dotyku, tedy i do místa původního bydliště žalobkyně, čímž podle žalobkyně de facto legitimizuje její návrat do vlasti do oblasti, kde probíhají boje. Takový závěr je v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Kdyby žalovaný vycházel z uvedených informačních zdrojů, nemohl by dovodit, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky je možné vůči žalobkyni pokládat za vážnou újmu. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na četné zdroje prokazující existenci konfliktu na Ukrajině. Závěr žalovaného o zlepšení tamní bezpečnostní situace nemá podle žalobkyně oporu v uvedených dokumentech.
5. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatečném posouzení možnosti využití institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že ukrajinské státní orgány poskytují vnitřně přesídleným osobám pomoc. Ze zprávy UNHCR z 24. 9. 2015 přitom podle žalobkyně plyne, že vnitřně přesídlené osoby čelí celé řadě faktických bariér. Toto rovněž potvrzuje zpráva UNHCR ze dne 15. 5. 2016. Žalovaný se problémy vnitřně přesídlených osob vůbec nezabýval, pouze abstraktně vyhodnotil, že využití uvedeného institutu je možné. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 40/2009-74 ze dne 28. 7. 2009, kde formuloval skutečnosti, které by měl správní orgán vzít při rozhodování v potaz, přičemž pokud dojde k závěru, že vnitřní přesídlení je možné, je třeba, aby byla předmětná kritéria naplněna kumulativně. V zemi podle žalobkyně stále probíhá ozbrojený konflikt.
6. Žalobkyně se dále domnívá, že v jejím případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, na základě kterých jí měl správní orgán udělit azyl z humanitárních důvodů. Konkrétně žalobkyně uvedla, že v ČR žije též její dcera s rodinou. V rozhodnutí žalovaného spatřuje porušení čl. 8 Úmluvy, neboť se domnívá, že její vycestování by představovalo porušení mezinárodních závazků ČR. Žalobkyně v ČR pobývá od roku 2014 a má zde vybudované

zázemí. Nedokáže si představit návrat do země původu, zejména s ohledem na tamní bezpečnostní situaci.

7. Podle revidovaného čl. 46 odst. 1 tzv. Procedurální směrnice 2013/32/EU je žadateli zaručeno právo na účinný opravný prostředek. Správní soudy mají od 21. 7. 2015 pravomoc ve věci přímo rozhodnout, udělit azyl či doplňkovou ochranu. Žalobkyně proto žalobkyně žádá soud, aby jí udělil doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců, nebo aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, skutkový stav byl podle něj zjištěn řádně, případ byl posouzen ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi uvedenými žalobkyní a opatřil si potřebné podklady. Existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu nemůže podle žalovaného být sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ozbrojený konflikt na Ukrajině nemá povahu tzv. totálního konfliktu a žalobkyně má možnost využít institutu vnitřního přesídlení, v rámci kterého může žádat o pomoc vládních institucí, v případě obav z diskriminace se může obracet na ukrajinské státní orgány. Ohledně možnosti udělit žalobkyni azyl z humanitárních důvodů žalovaný konstatoval, že při posuzování této alternativy zohlednil její osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk. Nepřiznání azylu z tohoto důvodu tedy nebylo libovůlí, jak se domnívá žalobkyně. Žalovaný neshledal, že by žalobkyni při návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy.
9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. K žádosti žalobkyně uvedla, že pochází z D., nebyla politicky aktivní, je rozvedená. Má zletilou dceru, která žije v ČR. Žalobkyně by chtěla žít rovněž v ČR, na Ukrajinu se vrátit nechce, nemá tam zázemí a obává se války.
11. Při pohovoru žalobkyně upřesnila, že v místě jejího bydliště ve vlasti probíhá ozbrojený konflikt, pokud by se tam měla vrátit, pak by ji čekaly nekonečné kontroly, a jelikož tam nemá již žádné zázemí, neví, co by s ní bylo dále. Během konfliktu byl zničen dům její rodiny, kde bydlela. Zahynul též její bratr. Žalobkyně proto žila do odjezdu z vlasti u známých. Podle žalobkyně jsou často obyvatelé východní Ukrajiny osočováni ze separatismu, setkala se s tím dokonce i v ČR. Pracovala jako pokojská, ale jelikož neměla potřebné oprávnění, chytla ji cizinecká policie. Pracovala též v Polsku. Také dříve podnikala a dělala manažerku. S problémy se na ukrajinské orgány nikdy neobrátila, domnívá se, že pomoc v hmotné nouzi či jinou pomoc by nedostala. Při seznámení s podklady žalobkyně doplnila, že její dceři se narodil syn.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobkyně se ve lhůtě nevyjádřila.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

15. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
16. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
21. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobkyně neuvedla, jakých konkrétních pochybení se podle ní měl žalovaný dopustit, námitky formulovala pouze obecně.
22. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu).

23. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
24. Zároveň žalovaný neopomenul tvrzení žalobkyně porovnat s opatřenými podklady. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 4 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: *„[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Jsou z roku 2017, tedy v době rozhodování (prosinec 2017) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.“*
25. Existenci ozbrojeného konfliktu v zemi žalovaný v žádném případě nezpochybnil, naopak konstatoval, že si je samozřejmě této skutečnosti vědom, přičemž je známo, že se konflikt soustřeďuje výhradně do východních částí Ukrajiny, do Luhanské a Doněcké oblasti. Naprostá většina území je bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Z žádných informací nevyplývá, že by se měl přelévat i do dalších oblastí. Závěry žalovaného ohledně stavu na Ukrajině jsou tak v souladu se závěry podkladů citovaných žalobkyní.
26. S ohledem na to, že žalobkyně pochází z Doněcké oblasti, žalovaný se zabíral tím, zda by bylo možné, aby využila institutu vnitřního přesídlení.

27. Při posuzování této možnosti bylo na místě se zabývat jednak poměry v zemi původu žalobkyně, a dále zkoumat její osobní poměry, jakož i bezpečnost v případě návratu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008: „je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak po přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“
28. K vnitřnímu přesídlení se Nejvyšší správní soud vyjádřil dále například v usnesení č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 ze dne 24. 9. 2018: „[K] samotné bezpečnostní situaci pak Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Nutno navíc dodat, že stěžovatel dlouhodobě žil a pracoval v Kyjevě, tj. ve střední části Ukrajiny, jak správně poukázal již krajský soud. Je zde tedy reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou stěžovatel nijak konkrétně nevyvrátil (k podmínkám aplikace možnosti vnitřního přesídlení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74).“
29. Zároveň je potřeba zohlednit také skutečnost, že je-li vnitřní přesídlení možné, má přednost před uplatněním institutu mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 5 Azs 27/2019-40 ze dne 2. 7. 2019 konstatoval, že „k otázce bezpečnostní situace v zemi, kam má být cizinec vrácen v souvislosti s posouzením možného vnitřního přesídlení, Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že koncept vnitrostátní ochrany je vyjádřením subsidiarity mezinárodní ochrany; stěžovatelka tedy primárně musí využít možností vnitřního přesídlení (srov. např. rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 29/2011, sp. zn. 7 Azs 3/2012, či sp. zn. 6 Azs 22/2014).“
30. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že by se žalovaný s posouzením možnosti jejího vnitřního přesídlení nevypořádal dostatečně. Nepominul zkoumat, zda by žalobkyni mohla v případě návratu hrozit vážná újma s ohledem na to, že pochází z oblasti přímo dotčené ozbrojeným konfliktem. Žalovaný se k alternativě vnitřního přesídlení vyslovil konkrétně na stranách 5 – 6 rozhodnutí. Konstatoval, že především sama žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí měla v přesídlení bránit. Tuto argumentaci žalovaný podpořil dále konstatováním, že žalobkyně v minulosti neměla problém pobývat v Polsku, tedy vytvořit si zázemí v zahraničí. Uvedl, že si je vědom ekonomických potíží, které mohou vnitřně přesídlené osoby na Ukrajině zaznamenat, avšak toto nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany. S tímto se soud plně ztotožňuje. Lze dodat, že v případě potíží ohledně nařčení z diskriminace a podobného jednání soukromých osob, se žalobkyně může obracet pro pomoc na ukrajinské státní orgány.
31. K námitce ohledně porušení čl. 8 Úmluvy soud uvádí, že vycestováním žadatele o mezinárodní ochranu může ve výjimečných případech dojít k porušení uvedeného

ustanovení Úmluvy. Je však předpokladem, že se musí jednat o skutečně výjimečný případ, kterým situace žalobkyně není. Pouhé obecné konstatování, že v ČR žalobkyně našla nový domov, samo o sobě nezakládá důvodnost udělení mezinárodní ochrany. Shodně není azylově relevantní pouhá skutečnost, že žalobkyně se na území ČR zdržovala 3 roky před žalobou napadeným rozhodnutím (do března 2015 byla v Polsku), zejména pokud taková doba pobytu není nijak zásadní. Žalobkyně k žádosti ve správním řízení sdělila, že by v ČR chtěla nadále zůstat s dcerou a její rodinou, neboť na Ukrajině nemá žádné zázemí. Předmětnou namítanou vazbou je tedy vztah matky a dospělé dcery (a její rodiny), kdy vycestováním matky sice dojde k jejich odloučení, avšak jedná se o dospělé osoby, kdy žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by její přítomnost v ČR byla nezbytně vyžadována. Pokud chce žalobkyně s dcerou v ČR zůstat a nadále zde pobývat, je třeba, aby postupovala podle příslušných právních předpisů a vyřídila si k tomu potřebné oprávnění, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Pobytovou situaci není možné řešit cestou žádosti o mezinárodní ochranu.

32. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“
33. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s ostatními možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možné, aby se žalobkyně navrátila do některé z jiných oblastí, které plně umožňují její bezpečný návrat do vlasti. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
34. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
35. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. května 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce